

## Arrest

nr. 194 076 van 23 oktober 2017  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2017 waarbij de terechtzitting van 11 juli 2017 wordt verdaagd naar de terechtzitting van 8 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### ***“A. Feitenrelaas***

*U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en homoseksueel te zijn. U groeide op in Wazirabad in de provincie Punjab en verbleef voor bepaalde periodes in Karachi (Sindh), Lahore, Gujranwala (Punjab) en de hoofdstad Islamabad. In Pakistan had u gedurende 17 à 18 jaar een relatie met Ali.*

*In Pakistan werd u het slachtoffer van valse beschuldigingen door uw familie. In 1998 vermoordde uw broer uw neef. U en uw twee broers werden beschuldigd van deze moord door de broer van het*

slachtoffer. U bracht 7 maanden in de gevangenis door. U en uw broers werden vrijgelaten nadat uw familie verzoening sloot met de familie van het slachtoffer.

In de gevangenis kwamen uw broers te weten dat u homoseksueel bent. Toen u uit de gevangenis kwam hebben uw broers en uw neven u brutaal geslagen met stokken. Ze lieten u niet toe uit het huis te gaan.

Na 1998 verbleef u gedurende een jaar in Dubai. Vervolgens keerde u terug naar Pakistan. In 2003 of 2004 ging u voor een tweede keer naar Dubai. U werd gearresteerd in Muscat en gedeporteerd naar Pakistan.

In 2005 diende een vriend van uw broer een klacht in tegen onbekenden nadat bleek dat zijn dochter van 8 à 9 jaar was verkracht. De oudere zus van het slachtoffer getuigde dat ze u had gezien. U werd opgepakt, bracht 2 jaar door in de gevangenis en kwam vrij nadat het slachtoffer de rechter om een verzoening had gevraagd. Uw familie hielp u bij deze verzoening, maar stelde als voorwaarde dat u moest stoppen met uw homoseksualiteit.

Enkele maanden na uw vrijlating ontdekte uw familie dat u niet gestopt was met Ali te ontmoeten. Hierop werd u valselijk beschuldigd voor drugsbezit en gearresteerd door de politie. U werd naar de gevangenis gestuurd en kwam 2 maanden later samen met anderen vrij. Kort na uw vrijlating hebben uw broers u zwaar geslagen en hebben ze 2 van uw vingers afgesneden. Uw neven brachten u naar het ziekenhuis.

In 2008 ondernam u twee pogingen om naar Europa te reizen. De Turkse autoriteiten deporteerden u naar Pakistan. Bij aankomst op de luchthaven werd u gearresteerd en een nacht in een lock-up gehouden. Vervolgens keerde u terug naar huis.

In 2009 reisde u met een paspoort en werkvisum naar Saudi-Arabië. In 2012 keerde u tijdelijk terug naar Pakistan om te huwen met Humera Ashgar. In Saudi-Arabië vroeg u een nieuw paspoort aan, omdat uw vorige paspoort was verlopen. Toen u in 2015 definitief terugkeerde naar Pakistan, werd uw paspoort geconfisqueerd op de luchthaven van Sialkot. U keerde terug naar huis, waar u werd geslagen door uw broers. U verbleef nog 4 à 5 maanden bij vrienden en verliet vervolgens Pakistan. In 2015 probeerde u uw paspoort opnieuw te bemachtigen. Uw paspoort werd een maand na uw vertrek bij u thuis afgeleverd.

U verliet Pakistan met een boot vanaf een haven, kwam aan in Iran en reisde vervolgens over land tot Turkije. U kwam aan in België op 29 of 30 oktober 2015 en vroeg op 4 december 2015 asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u aanvankelijk geen documenten neer. Na het gehoor op het CGVS van 1 december 2016 bezorgde u een scan van een National Identity Card for Overseas Pakistanis (NICOP) en van paspoortpagina's.

## **B. Motivering**

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door een opvallend **gebrek aan medewerking** van uw kant in het gehoor op het CGVS. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, herkomst, reisweg en de door u aangehaalde feiten. In het gehoor op het CGVS van 1 december 2016 legde u echter geen enkel document voor ter staving van uw asielaanvraag, hoewel er meerdere documenten bij u thuis en in de rechtbank zouden liggen (gehoorverslag CGVS, p. 6, 11) en hoewel u ook nog geregeld contact zou hebben met uw moeder en vrienden in Wazirabad (gehoorverslag CGVS, p. 7). Het is dan ook hoogst bevreemdend vast te stellen dat u vóór het gehoor op het CGVS geen enkele moeite bleek te hebben gedaan om de stukken in kwestie op te vragen (gehoorverslag CGVS, p. 12). Pas na aandringen van het Commissariaat-generaal (gehoorverslag CGVS, p. 11, 12) bezorgde u uiteindelijk een moeilijk leesbare scan van een National Identity Card for Overseas Pakistanis en van pagina's van 2 opeenvolgende paspoorten (nummers A7384406 en C1452748), waarvan de eerste slechts gedeeltelijk werd gekopieerd. Daar het hier enkel om kopies gaat en daar kopies steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knippen plakwerk, kunnen deze documenten uw identiteit niet ontegensprekelijk aantonen. U bezorgde ook geen enkel document in verband met de door u aangehaalde aanhoudingen en rechtszaken waardoor u meerdere jaren in de gevangenis zou hebben doorgebracht. U bevindt zich ondertussen al een jaar in België en heeft dus meer dan genoeg tijd gehad om de nodige documenten ter ondersteuning van uw verklaringen in te zamelen.

Dat u hier zelfs de moeite niet voor heeft genomen, wijst op een verregaande disinteresse in de procedure. Deze opeenvolgende vaststellingen relativeren de door u ingeroepen nood aan internationale bescherming reeds in zeer ernstige mate.

Ten tweede doen ook uw incoherente verklaringen over uw **verblijfplaatsen in Pakistan** afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees ten opzichte van uw familie in Wazirabad.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken had u in eerste instantie aangegeven dat u in Pakistan van "geboorte tot vertrek" op 17-18 augustus 2015 op een bepaalde plaats in Wazirabad had verbleven. Als overige verblijfplaatsen gaf u enkel Saudi-Arabië en Dubai op (verklaringen DVZ, punt 10). Ook in de vragenlijst van het CGVS verwees u nergens naar andere verblijfplaatsen in Pakistan (vragenlijst CGVS, p. 1, 2). In het gehoor op het CGVS gaf u echter plots aan dat u in Pakistan ook in de steden Karachi, Lahore, Islamabad en Gujranwala had verbleven, in totaal voor een periode van ongeveer 4 à 5 jaar (gehoorverslag CGVS, p. 2, 3, 4). Geconfronteerd met deze opvallende toevoegingen, merkte u op dat u eerder had gezegd dat u "geen goede relatie" had met uw familie (gehoorverslag CGVS, p. 4). Deze uitleg is niet afdoende, daar van u mag worden verwacht dat u van bij aanvang van de procedure een duidelijk zicht geeft op de plaatsen waar u de afgelopen jaren hebt verbleven, in het bijzonder wanneer deze verhuizingen een gevolg zouden zijn van de door u aangehaalde feiten. Hoe dan ook is het bevreemdend vast te stellen dat u in het gehoor op het CGVS meermaals aangaf dat u tot in 2015 frequent zou zijn teruggekeerd naar uw ouderlijke woning in Wazirabad (gehoorverslag CGVS, p. 2, 3, 4, 7). Het is immers niet plausibel dat u uit vrije wil zou terugkeren naar de personen die u reeds eerder valselijk zouden hebben beschuldigd en ernstig zouden hebben verwond. Uw verklaringen over uw verblijfplaatsen in Pakistan tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook verder aan.

De door u ingeroepen vrees voor uw broers wordt overigens verder ondermijnd door een opvallende tegenstrijdigheid in uw verklaringen over de teruggave van uw paspoort na een eerdere confiscatie op de luchthaven. Uw eerste verklaringen geven duidelijk aan dat uw broer genaamd Akhtar u hierbij heeft geholpen ("Mijn broer Akhtar heeft ervoor kunnen zorgen dat ik mijn paspoort terugkreeg", verklaringen DVZ, punt 30). In het gehoor op het CGVS gaf u daarentegen plots aan dat een vriend deze teruggave zou hebben geregeld (gehoorverslag CGVS, p. 6). Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, merkte u op dat uw broer Akhtar het paspoort eigenlijk thuis had ontvangen (gehoorverslag CGVS, p. 7). Deze uitleg is niet afdoende, aangezien op de DVZ in duidelijke termen had aangegeven dat uw broer zelf voor uw paspoort had gezorgd. Het is niet plausibel dat uw broer, die u tot op het moment van uw vertrek uit Pakistan zou hebben vervolgd, u zomaar zou hebben geholpen om uw reis pas terug te krijgen. Deze vaststelling doet dan ook opnieuw afbreuk aan uw beweerde vrees ten opzichte van uw familie.

Ten derde kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw beweerde **homoseksuele geaardheid**. Het CGVS sluit niet uit dat u in Pakistan meermaals seks hebt gehad met mannen en dat u dit eventueel zelfs tegen betaling hebt gedaan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat deze "male-to-male sex" in Pakistan een algemeen verspreide en aanvaarde praktijk is, die los staat van een homoseksuele geaardheid (zie informatie toegevoegd aan uw dossier). Het Commissariaat-generaal acht uw beweerde homoseksuele geaardheid daarentegen niet geloofwaardig, dit op basis van onderstaande vaststellingen.

Vooreerst kon u in het gehoor op het Commissariaat-generaal niet duiden op welke manier u uw beweerde homoseksuele geaardheid als jongeling zou hebben ontdekt en ervaren. U vertelde immers steeds over de geslachtsgemeenschap die u als adolescent met twee van uw vrienden zou hebben gehad, maar kon niet aangeven hoe u zich voelde op het moment dat u beseftte dat u anders was. U gaf aan dat u aanvankelijk niet werd aangetrokken tot mannen (gehoorverslag CGVS, p. 14) en dat u op een dag zou zijn "misbruikt" door uw vriend Qari Waheed (gehoorverslag CGVS, p. 14), een voorval dat u overigens niet hebt gemeld in de vragenlijst van het CGVS, waar u enkel had verklaard dat u "geslachtsgemeenschap" met deze persoon had gehad (vragenlijst CGVS, vraag 1). Hiermee geconfronteerd, merkte u op dat deze Qari Waheed "de basis van het probleem" is en dat u "dit" door hem hebt overgenomen, dat wil zeggen het hebben van seks met mannen (gehoorverslag CGVS, p. 15). Later zou u uit vrije wil seksuele betrekkingen hebben gehad met bovengenoemde en met uw vriend Ali (gehoorverslag CGVS, p. 14, 15).

Toen u nogmaals werd gevraagd naar de ontdekking van uw beweerde homoseksualiteit, begon u vreemd genoeg spontaan over de rechtszaak die tegen u en uw broers zou zijn aangespannen (gehoorverslag CGVS, p. 15) en vervolgens over het feit dat u geld nodig had (gehoorverslag CGVS, p. 15). Hoewel er tot 5 keer toe vragen werden gesteld over uw gevoelens (gehoorverslag CGVS, p. 16), kon u op geen enkel moment duiden hoe u zich voelde als homoseksueel. U sprak slechts in vage termen over het "speciale gezelschap" van uw vrienden, over het feit dat u zich "gelukkig voelde" bij mannen en over uw seksuele activiteiten (gehoorverslag CGVS, p. 16). Op geen enkel moment sprak u over de twijfels en vragen die doorgaans gepaard gaan met de ontdekking van homoseksualiteit.

U bleek zich evenmin vragen te stellen over uw identiteit als homoseksuele moslim ("Ja, ik ben moslim, maar nu ben ik het gewoon", gehoorverslag CGVS, p. 17). Toen men u een expliciete vraag stelde over negatieve gevoelens, reageerde u stereotiep door te stellen dat u zich soms "slecht voelde" omdat u

wist dat het niet toegelaten was in de samenleving. U voegde opnieuw toe dat u niet kon “zonder seks te hebben” (gehoorverslag CGVS, p. 18).

Deze steeds terugkerende opmerkingen over de “gewoonte” om seks te hebben met mannen (gehoorverslag CGVS, p. 11, 14, 25) duiden niet op het bestaan van een homoseksuele identiteit en de daaraan verbonden gevoelens.

Gevraagd of u ooit met iemand sprak over uw homoseksualiteit, zei u eerst dat u dit niet had gedaan omdat “dit niet toegelaten is in onze gemeenschap” (gehoorverslag CGVS, p. 18). Toen het CGVS opmerkte dat u eerder had verklaard dat u in Pakistan homoseksuele vrienden zou hebben gehad, kwam u terug op uw eerdere verklaring en stelde u dat “over liefde” sprak (gehoorverslag CGVS, p. 18). Toen men u vroeg waarover u dan precies sprak, had u het echter slechts over het regelen van afspraakjes (gehoorverslag CGVS, p. 18). Ook na aandringen van het CGVS slaagde u er niet in te verduidelijken over welke gevoelens u dan wel zou hebben gesproken. U kwam niet verder dan het stereotiepe antwoord: “als je iemand zegt dat je van hem houdt of hem graag hebt, dan zijn dat de gevoelens” (gehoorverslag CGVS, p. 18). Deze uiterst vage en weinig doorleefde verklaringen tasten uw beweerde homoseksuele geaardheid reeds in ernstige mate aan.

Ten tweede bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u ooit een liefdesrelatie met iemand van hetzelfde geslacht zou hebben gehad. Het Commissariaat-generaal kan immers geen geloof hechten aan de door u beschreven relatie met Ali die ondertussen al 17 à 18 jaar zou duren. Uit de vragenlijst van het CGVS blijkt vooreerst nergens dat u een relatie zou hebben met Ali. U liet immers slechts noteren dat u met hem en met Qari Waheed seks had gehad (vragenlijst CGVS, p. 1). Ook in het gehoor op het CGVS beschreef u Ali aanvankelijk gewoon als een van uw “vrienden” in Wazirabad (gehoorverslag CGVS, p. 7). Toen u later werd gevraagd of u een liefdesrelatie had met hem, gaf u een bevestigend antwoord u en voegde u er vreemd genoeg aan toe dat u geen geld vroeg aan Ali (gehoorverslag CGVS, p. 21). Op de vraag wanneer u op hem verliefd was geworden, begon u spontaan over seks te praten (gehoorverslag CGVS, p. 21). Ook toen er werd gevraagd naar de activiteiten en gesprekken in uw relatie met Ali, sprak u over seks en had u het in zeer algemene termen over de liefde (“Ik zei hem altijd, ik heb je graag”, gehoorverslag CGVS, p. 23). Deze reacties tonen reeds aan dat u nooit een emotionele relatie met Ali hebt gehad.

Voorts is het bevreemdend vast te stellen dat u beweerde dat u nog steeds een relatie had met Ali toen u Pakistan had verlaten, maar dat u nu het contact met hem had verloren en hem lang niet had gesproken (gehoorverslag CGVS, p. 22). Van iemand die al haast twee decennia zou samen zijn met zijn geliefde, mag men immers verwachten dat hij probeert contact te houden na zijn vertrek uit het land. Toen u gevraagd werd of u eraan had gedacht om samen met Ali het land te verlaten, merkte u dan weer op dat u samen met hem in Saudi-Arabië wilde leven, omdat u daar in het verleden een “gelukkig leven” had gehad en dat het er “niet moeilijk” is, omdat u er in een kamer kon leven (gehoorverslag CGVS, p. 22). Het is niet plausibel dat u als homoseksueel die al 6 jaar in een conservatief land als Saudi-Arabië zou hebben geleefd, positief zou terugkijken op deze periode en zelfs uit vrije wil zou willen terugkeren naar dit land. U bleek immers zelf op de hoogte van het feit dat men als homoseksueel kan worden onthoofd in Saudi-Arabië (gehoorverslag CGVS, p. 22).

Ten slotte is het ook bevreemdend dat u tijdens uw relatie met Ali vanuit Saudi-Arabië speciaal zou zijn teruggekeerd naar Pakistan om er te huwen met een vrouw (gehoorverslag CGVS, p. 4). Als vrij man met een werkvisum in Saudi-Arabië had u immers de keuze om niet terug te keren naar uw familie en om niet in te gaan op de vraag om te huwen met iemand van het andere geslacht. Het is overigens opmerkelijk dat u verklaarde dat u tijdens deze korte periode in Pakistan ook seks hebt gehad met uw kersverse echtgenote, hoewel u er niet van zou hebben gehouden (gehoorverslag CGVS, p. 17). Ook deze verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde homoseksualiteit.

Ten derde merkt het Commissariaat-generaal op dat u weinig weet over en weinig betrokken bent bij de leefwereld van homoseksuelen in Pakistan en België. Toen u werd gevraagd hoe mensen in Pakistan homoseksualiteit beschouwen, vertelde u immers spontaan over de negatieve houding van de samenleving ten opzichte van “hen”, een groep waarmee u zich niet spontaan bleek te associëren (“ze slaan hen, ze vermoordden hen zelfs, zelfs de familie wil zo’n persoon niet in huis houden”, gehoorverslag CGVS, p. 17). Toen u tweemaal werd gevraagd naar verhalen over homoseksuelen in de Pakistaanse media, gaf u eerst vreemd genoeg het voorbeeld van een mishandelde transseksueel en gaf u vervolgens in vage termen aan dat homoseksuelen slecht behandeld werden in Gujranwala en in andere steden (gehoorverslag CGVS, p. 17). Ten slotte bleek u weliswaar een ontmoetingsplaats voor transseksuelen in Karachi en Lahore te kennen, waar u naar eigen zeggen heen ging “omdat dit de enige manier is waar je een geschikte persoon kunt vinden” (gehoorverslag CGVS, p. 20, 21).

Op basis van deze verklaringen sluit het CGVS opnieuw niet uit dat u seksuele betrekkingen hebt gehad met een man, maar kan het geen geloof hechten aan uw beweerde homoseksuele identiteit.

Gevraagd hoe u uw homoseksualiteit beleefde in België, begon u vreemd genoeg meteen over uw werkvergunning en voegde u toe dat u hier geen angst had om seks te hebben (gehoorverslag CGVS,

p. 23, 24). Het is opmerkelijk dat u aangaf dat u naar België was gekomen omdat u gehoord had dat dit "het beste land is om te wonen" (gehoorverslag CGVS, p. 13).

U bleek zich niet geïnformeerd te hebben over de rechten van homoseksuelen in België (gehoorverslag CGVS, p. 22). Hoewel u beweerde dat u in België homoseksuele vrienden had, kon u ook geen enkele ontmoetingsplaats voor homoseksuelen noemen (gehoorverslag CGVS, p. 24). U wist enkel dat er "dichtbij" een evenement voor gays had plaatsgevonden en beweerde dat u ook had deelgenomen aan dit evenement (gehoorverslag CGVS, p. 24). Deze zeer beperkte kennis over het homoseksuele milieu in België, terwijl u hier nu al een jaar verblijft, bevestigt de eerdere vaststellingen van het CGVS met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van uw homoseksuele geaardheid.

Het CGVS kan evenmin geloof hechten aan de **valse beschuldigingen** die uw familie ten aanzien van u zou hebben geuit vanwege uw reeds ongeloofwaardig bevonden homoseksuele geaardheid. Vooreerst bezorgde u het CGVS geen enkel document ter staving van de beweerde aanhoudingen en rechtszaken. Deze vaststelling doet reeds zeer ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de feiten zoals deze door u werden geschetst. Immers kan men er van uitgaan dat indien u daadwerkelijk betrokken zou zijn bij verschillende aanklachten, waardoor u zelfs verschillende malen in de gevangenis zat, u over een uitgebreid juridisch dossier beschikt. Dat u dit niet voorlegt, meer zelfs, dat u er blijkbaar niet eens aan had gedacht om dit naar België te laten verzenden, ondermijnt volledig het geloof in uw bewering berokken geweest te zijn in verschillende aanklachten. Ten tweede blijkt uit uw verklaringen dat u niet zonder reden en door uw eigen familie (zoals u beweert), maar met specifieke redenen en door andere personen zou zijn beschuldigd van verschillende misdrijven en misdaden. Mocht er dan al enig geloof kunnen worden gehecht aan uw beweerde juridische verwickelingen, quod non, dan is het duidelijk dat deze niets te maken hebben met uw beweerde geaardheid of de reactie van uw familie hierop.

Ten slotte wordt ook het fysieke geweld door uw broers als niet geloofwaardig beschouwd, gelet op de eerdere bevindingen over uw ongeloofwaardige homoseksuele profiel en uw frequente terugkeer naar uw woning in Wazirabad (cf. supra).

Volledigheidshalve merkt het Commissariaat-generaal op dat de door u aangehaalde **aanhouding door de FIA** (Federal Investigation Agency) op de luchthaven van Sialkot in 2008 niet afwijkt van de gebruikelijke onderzoeksprocedure na een illegaal verblijf in het buitenland en een daaropvolgende deportatie naar Pakistan (zie informatie toegevoegd aan uw dossier). Deze beweerde aanhouding, die u overigens niet staft met documenten, duidt dan ook niet op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofd.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen.

Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in

het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

#### **1.2. Stukken**

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een "[u]ittreksel internet over situatie in Pakistan - vervolging van homoseksuelen. (WIKJISLAM 8.3.2016)".

#### **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 11 januari 2017 in een eerste middel een schending aan van "artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM" — manifeste appreciatiefout, schending van de materiële motiveringsplicht)".

In verband met de beoordeling van zijn seksuele geaardheid stelt verzoeker dat "in de zaken C 148/13, C 149/13 en C 150/13 in haar conclusies van 17 juli 2011, de advocaat generaal, Mevrouw E. SHARPSTON (onder meer) opmerkte" dat nationale overheden, die de geloofwaardigheid dienen te evalueren, geen stereotypen mogen toepassen op de aanvragen van asielzoekers. Verzoeker haalt verder de nota van UNHCR van 2012 aan, waarin principes zijn vastgelegd "betreffende de aanvragen gebaseerd op de seksuele geaardheid en dat eraan herinnert dat er geen magische formule bestaat betreffende de te stellen vragen en dat er evenmin een algeheelheid is van « goede » antwoorden".

Waar verwerende partij verzoeker een gebrek aan medewerking verwijt, betoogt verzoeker dat de meeste documenten in het bezit van zijn broer, die zijn homoseksualiteit zeer slecht opnam, zijn. Verzoeker merkt tevens op dat "onterecht uit de niet neerlegging van de stukken een desinteresse in de procedure afgeleid wordt", nu verzoeker geen stukken kan "bijbrengen waarover hij niet beschikt en waar hij niet aan kan".

Verzoeker voert verder aan dat "de appreciatie van het CGVS in de eerste plaats gebaseerd dient te zijn op het asielrelaas van betrokkene en niet op de al dan niet beschikbaarheid van stavingsstukken".

Aangaande zijn verblijfplaatsen in Pakistan, merkt verzoeker op dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken melding maakte van verschillende steden in Pakistan waar hij verbleven heeft. Hij geeft aan dat deze klaarblijkelijk niet genoteerd werden. Het verzoekschrift benadrukt dat verzoeker bij

de DVZ gevraagd werd om kort te zijn en dat het mogelijk is dat hij hier niet verder in detail is op ingegaan. Verzoeker stelt verder dat men bij de DVZ de belangrijkste verblijfplaatsen genoteerd heeft, terwijl de vraag van het CGVS een overzicht van verblijfplaatsen vanaf zijn geboorte betreft. Verzoeker stelt dat er *“dus geen tegenstrijdigheid [is], nu de andere verblijfplaatsen steeds een erg tijdelijk karakter hadden, verzoeker van de ene plaats naar de andere ging, afhankelijk van waar hij werk vond, hij probeerde ten andere via Turkije ook al eerder naar Europa te komen”*. Verzoeker voegt eraan toe dat hij *“door de band ten andere geen eigen woonst”* had.

Verzoeker verduidelijkt dat *“indien hij inderdaad regelmatig terugging naar zijn thuis in Wazirabat, dit niet wegneemt dat hij op zeer gespannen voet leefde met zijn familie”*. Hij stelt dat hij terugkeerde *“onder sociale druk, in de hoop op verzoening, omdat hij geen andere keus had, op geen enkel ogenblik zonder vrees”*. *“Verzoeker ging ook soms kort terug om zijn moeder te zien, maar onderstreept telkens de problematische houding van zijn familie”*.

Verzoeker verduidelijkt nog dat hij zijn paspoort heeft *“gekregen van een vriend die het zelf gekregen had van de moeder van verzoeker. Zijn moeder recupereerde het thuis, waar zijn broer Akhtar het onder zich hield”*.

Het verzoekschrift voert aan dat uit de nota toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat homoseksualiteit op sociaal vlak in Pakistan sterk wordt veroordeeld en dat het zelfs één van de minst tolerante ten opzichte van homoseksualiteit is. Volgens verzoeker meent het CGVS onterecht dat de situatie van verzoeker vergelijkbaar zou zijn met MSM. Verzoekers homoseksuele geaardheid wordt onterecht herleid tot enkel seks tegen betaling, zij het dat hij zich soms wel liet betalen. Volgens verzoeker verwacht het CGVS homoseksuele geaardheid met het feit dat er een liefdesrelatie zou moeten zijn. Hij bevestigt dat er over liefde gesproken werd, doch dat een relatie niet openlijk beleefd kon worden. Verzoeker meent dat het CGVS er evenmin rekening mee houdt dat in een anti-homo samenleving het niet altijd gemakkelijk is om de eigen geaardheid toe te geven en dat verzoeker er ook mee worstelde. De appreciatie vanwege het CGVS dat verzoeker geen echte homoseksueel zou zijn, doch een MSM die enkel om opportunistische reden seks zou hebben met mannen, vindt geen steun in het dossier, als het in zijn totaliteit genomen wordt. Dit wordt tevens tegengesproken door verzoekers relaas over zijn huwelijk en gevoelens voor vrouwen. Verzoeker merkt verder op dat het niet voor iedereen evident is om gevoelens onder woorden te brengen.

Waar verweerder niet aannemelijk acht dat verzoeker ooit een liefdesrelatie met iemand van hetzelfde geslacht zou hebben gehad, stelt verzoeker dat de relatie met Ali langdurig en gebaseerd op gevoelens was en dat er geen geld aan te pas kwam. Verzoeker stelt dat zijn gevoelens voor Ali duidelijk diep gaan, nu hij zich in periodes dat hij Ali lange tijd niet zag nog steeds verbonden voelde met hem en ook droomde over een samenleven met Ali. Verzoeker legt voorts uit dat ondanks het verbod en het risico op onthoofding hij seksuele betrekkingen had met een andere Pakistani in S.A., waarbij verzoeker opnieuw het onderscheid maakt tussen de seksuele relatie en de liefdesrelatie met Ali.

Verzoeker verduidelijkt dat hij gehuwd is om zijn moeder een plezier te doen, onder sociale druk, maar dat hij slechts enkele dagen met zijn vrouw heeft samengewoond en slechts twee maal seks met haar gehad heeft. Het verzoekschrift voert aan dat het CGVS met 2 maten en gewichten werkt. *“Een dergelijk beperkte relatie van het hetero type zou een aanduiding zijn van zijn hetero-geaardheid, terwijl jarenlange homoseksuele relaties dit niet zouden zijn van een homoseksuele geaardheid? Dit is niet ernstig.”*

Volgens verzoeker haalt het CGVS *“onterecht aan dat verzoeker over de negatieve beleving van de Pakistaanse maatschappij tegenover homo's gesproken heeft, alsof hij zelf niet bij de gemeenschap behoorde.”* Verzoeker kent niet alleen de problemen van de homoseksuelen, ook deze van de transgenders, weet waar zij mekaar ontmoeten, is op een aantal van die plaatsen geweest. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij *“het niet vreemd genoeg” over zijn werkvergunning [heeft] als hem gevraagd wordt naar zijn leven in België. Hij heeft het over zijn leven. Zijn leven in het centrum, zijn mogelijkheden en het feit dat hij seks heeft- veel seks en dat hij daardoor gelukkig is.*

*Verzoeker legt bovendien uit dat hij homoseksuele vrienden en een speciale vriend heeft, in Brussel naar een homo-festival geweest is en er aan deelgenomen heeft en weet dat je homo's vindt in de buurt van het Centraal station, ook al kent hij geen specifiek adres.”* Verzoeker meent ook dat onterecht gesteld wordt dat hij zich niet zou interesseren voor de rechten van homoseksuelen.

Verzoeker herneemt dat de eerste aanhouding (die naar aanleiding van de moord op een neef door zijn broers) niets te maken heeft met zijn geaardheid, waardoor het niet bevreemdend is dat verzoeker deze documenten niet meebracht. Voor wat betreft de twee andere aanhoudingen, heeft verzoeker uitgelegd dat zij gedaan werden op basis van valse beschuldigingen.

In dit verband merkt het verzoekschrift op dat uit de *“COI focus van de CGVS blijkt dat homoseksuelen niet vervolgd worden omwille van hun homoseksualiteit, doch wel onder valse voorwendsels.”*

Verzoeker stelt de aanhouding naar aanleiding van illegale terugkeer aangehaald te hebben omdat de vragen specifiek aanhoudingen viseren. Het is echter wel zo dat bij gebreke aan steun van familie ingeval van dergelijke aanhouding deze langer riskeert te duren ingeval van terugkeer. Bovendien zal verzoeker als recidivist beschouwd worden, hetgeen het CGVS niet onderzocht heeft, net zo min als de impact van het feit dat verzoeker voor andere - betwiste en verzonnen- aanklachten in de gevangenis gezeten heeft.

Het verzoekschrift is van oordeel dat er aanleiding is om verzoeker de status van vluchteling te verlenen, *“nu één en ander gelinkt is aan de homoseksuele geaardheid van verzoeker, waarbij de homoseksuele relaties op zich niet door de CGVS betwist worden”*. Ondergeschiedt stelt het verzoekschrift dat, *“indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt”* en verwijst hierbij naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie en de Raad.

Aangaande de subsidiaire bescherming, geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat *“het begrip van “willekeurig geweld” noch wordt bepaald in de Conventies van Genève, noch in het internationaal recht, noch in het Belgische recht.”* Aangaande de definitie van willekeurig geweld verwijst het verzoekschrift naar rechtsleer, alsook naar rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM. Waar het CGVS van mening is dat de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker niet toegekend kan worden *“omdat de situatie in Punjab niet van die aard zou zijn dat verzoeker er riskeert slachtoffer te worden van willekeurig geweld”*, meent verzoeker vooreerst dat de analyse van het CGVS volgens dewelke de situatie in Punjab niet beantwoorden aan deze van willekeurig geweld niet gevolgd kan worden.

In hoofddorde wordt gevraagd de bestreden beslissing te hervormen en de vluchtelingenstatus aan verzoeker toe te kennen; in ondergeschiedte orde, de bestreden beslissing te hervormen en de subsidiaire bescherming status aan verzoeker toe te kennen; en in uiterst ondergeschiedte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen met bevel bijkomende onderzoeksmaatregelen uit te voeren.

## Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

#### Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst te vrezen om gedood te worden door zijn broers omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

2.4. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

2.5. De Raad merkt op dat verzoeker er niet in slaagt zijn asielrelaas te staven met objectieve elementen. Verzoeker tracht zijn gebrek aan medewerking te verschonen door te stellen dat de meeste documenten in het bezit van zijn broer zijn, waarmee hij beweerdelijk problemen heeft omwille van zijn geaardheid. Deze uitleg kan echter niet overtuigen, nu de blote bewering dat hij hierover geen informatie kan verkrijgen, bezwaarlijk kan volstaan om aan te tonen te meer uit het gehoor blijkt dat verzoeker geen inspanningen geleverd heeft om deze documenten te bekomen. Hem gevraagd of hij al iemand gevraagd had om documenten op te sturen, antwoordde verzoeker eenvoudig "nee" (CGVS-verslag, p. 12). Uiteindelijk, na aandringen van het CGVS (CGVS-verslag, p. 11-12), bezorgde verzoeker een scan van een National Identity Card for Overseas Pakistanis en van pagina's van twee opeenvolgende paspoorten, waarvan de eerste slechts gedeeltelijk werd gekopieerd. Daargelaten dat deze documenten fotokopieën betreffen waaraan geen bewijswaarde wordt gehecht, merkt de Raad op dat verzoeker nog steeds geen enkel document neerlegde in verband met de door hem aangehaalde aanhoudingen en rechtszaken waardoor hij meerdere jaren in de gevangenis zou hebben doorgebracht en welke tot de kern van zijn asielrelaas behoren. Dit terwijl hij verklaard heeft dat hij zijn vriend kon vragen om documenten op te sturen (CGVS-verslag, p. 12) en deze wel in staat bleek te zijn voornoemde identiteitsdocumenten door te sturen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker verkiest om geen stavingsstukken neer te leggen, wat de waarachtigheid van zijn verklaringen ondergraaft. De bewering in het verzoekschrift dat de moord op een neef niets te maken heeft met zijn homoseksualiteit is niet ernstig. Immers verzoeker zou meerdere keren in de gevangenis zijn verbleven omwille van ernstige feiten, namelijk moord, drugs en verkrachting. De loutere bewering dat dit valse klachten zijn, kan dan ook niet volstaan te meer verzoeker geen gerechtsdocumenten neerlegt die dit kunnen beamen. Zoals ter terechtzitting gesteld werd, kunnen dergelijke ernstige misdrijven een grond voor uitsluiting van internationale bescherming vormen.

2.6. Dit kan niet worden losgezien van verzoekers overige verklaringen. Zo doen verzoekers incoherente verklaringen over zijn verblijfplaatsen in Pakistan afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees ten opzichte van zijn broers in Wazirabad waaruit dan kan blijken dat zijn strafregister niets te maken heeft met zijn beweerdelijke -maar ongeloofwaardige- homoseksualiteit.

Zo verklaarde verzoeker aanvankelijk bij de DVZ dat hij van "geboorte tot vertrek +- 17 à 18 augustus 2015" in Pakistan vlakbij Jamia Moskee Ghosia, Junnah kolonie Wazirabad gewoond had. Verder gaf hij aan tussen 2009 en februari 2015 in Saudi-Arabië en lang geleden in Dubai te hebben gewoond (verklaring DVZ, punt 10). Tijdens het gehoor bij het CGVS gaf verzoeker echter plots aan dat hij in Pakistan ook in de steden Karachi, Lahore, Islamabad en Gujranwala had verbleven, in totaal voor een periode van ongeveer 4 à 5 jaar (CGVS-verslag, p. 2, 3, 4).

Geconfronteerd met deze fundamentele wijzigingen, stelde verzoeker slechts ontwijkend *“Nee, ik zei hen heel duidelijk dat ik geen goede relatie had met mijn familie, ik was buiten mijn huis, ik bracht mijn tijd in die steden door, Karachi, Lahore, Islamabad, Gujranwala, ik werkte daar, ik probeerde ook daar te slapen, meestal op mijn werk”*. (CGVS-verslag, p. 4). Verzoekers uitleg kan echter niet overtuigen, nu redelijkerwijs kan verwacht worden van verzoeker dat hij van bij aanvang van de procedure de plaatsen waar hij de afgelopen jaren verbleven heeft aangeeft, temeer nu hem hierom uitdrukkelijk gevraagd wordt. Dit klemte te meer nu de door verzoeker aangehaalde feiten, die tot de kern van zijn asielrelaas behoren, tevens de aanleiding vormen voor zijn verhuizen. Daarnaast is het niet aannemelijk dat verzoeker, indien hij zijn broers werkelijk vreesde, tot in 2015 meermaals naar huis in Wazirabad terugkeerde (CGVS-verslag, p. 2, 3, 4), nu zijn broers die hem beweerdelijk valselyk beschuldigd, verwond en bedreigd hebben daar verblijven. Verzoekers wijzigende verklaringen aangaande zijn verblijfplaatsen in Pakistan ondergraven dan ook de geloofwaardigheid van zijn beweerde vervolging door zijn familie. Waar het verzoekschrift stelt dat *“indien hij inderdaad regelmatig terugging naar zijn thuis in Wazirabat, dit niet wegneemt dat hij op zeer gespannen voet leefde met zijn familie”* kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker volgens zijn beweringen meermaals in de gevangenis beland heeft en dit sowieso familiale spanningen veroorzaakt. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat, indien verzoeker werkelijk voor zijn leven zou vrezen, het niet aannemelijk is dat hij naar zijn familie zou terugkeren, doch eerder andere manieren zou vinden om contact te onderhouden met zijn moeder. Dergelijke vaststellingen doen aldus afbreuk aan de ernst van verzoekers voorgehouden vrees.

2.7. Indien zoals het verzoekschrift nog aanvoert, verzoeker bij de DVZ gevraagd werd om kort te zijn en hij hierdoor niet in detail is getreden wat betreft zijn verblijfplaatsen, wijst de Raad erop dat verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen en hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.8. Verzoekers beweerde vrees ten opzichte van zijn broers wordt verder aangetast nu hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat zijn broer A. hem geholpen heeft bij het terughalen van zijn paspoort na een confiscatie op de luchthaven, *“Mijn broer A. heeft ervoor kunnen zorgen dat ik mijn paspoort terugkreeg”* (verklaring DVZ, punt 30). Het is echter niet geloofwaardig dat verzoekers broer hem zou helpen met het terugkrijgen van zijn paspoort, terwijl verzoeker net omwille van zijn broer Pakistan ontvluchtte. Bij het CGVS stelde verzoeker echter dat zijn vriend deze teruggave zou hebben geregeld (CGVS-verslag, p. 6). Geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen stelde verzoeker louter *“A. is mijn broer, hij woont bij de familie, eigenlijk ontving hij het paspoort thuis.”* (CGVS-verslag, p. 7). Dergelijke tegenstrijdigheden over eenvoudige zaken die overigens tot de kern van zijn asielrelaas behoren, ondergraven de geloofwaardigheid van deze loutere beweringen.

Waar verzoeker nog verduidelijkt dat hij zijn paspoort heeft *“gekregen van een vriend die het zelf gekregen had van de moeder van verzoeker. Zijn moeder recupereerde het thuis, waar zijn broer Akhtar het onder zich hield”*, gaat hij er echter aan voorbij dat de vastgestelde ongerijmdheden in zijn verklaringen grondslag vinden in het administratief dossier en geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen. Het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen in het verzoekschrift volstaat geenszins om de vastgestelde incoherenties te weerleggen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind.

2.9. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hecht geen geloof aan verzoekers beweerde homoseksualiteit, welke overigens de reden zou zijn van de problemen met zijn broers. De Raad neemt aan dat het aantonen van een seksuele geaardheid gevoelig kan liggen en niet evident is.

Indien de kandidaat-asielzoeker echter geen bewijs kan verschaffen aangaande zijn of haar seksuele oriëntatie en/of er is een gebrek aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst, dan stelt ook UNHCR dat de seksuele oriëntatie dient te blijken uit de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker (UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*, Genève, 2008, nr. 35). De Raad benadrukt dat kan verwacht worden dat verzoeker minstens doorleefde verklaringen aflegt aangaande zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit die verder reiken dan stereotiepe opvattingen over

homoseksualiteit. Ook kan sociale aanknoping worden verwacht en dus enige bekendheid worden aangetoond met de situatie van homoseksuelen in haar land van oorsprong en eventueel ook in België. Van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel en omwille van deze seksuele geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoont.

2.10. Verzoekers verklaringen aangaande de ontdekking en beleving van zijn homoseksualiteit kunnen niet overtuigen. Zo stelde verzoeker dat hij mannen verkiest nadat hij op zijn 15 à 16 jaar misbruikt werd door zijn vriend Q.W. (CGVS-verslag, p. 14) – waarover hij bij de DVZ overigens enkel vermeldde dat hij geslachtsgemeenschap met hem had gehad (vragenlijst CGVS, punt 3.1). Verzoeker gaf voorts aan dat hij *“heel duidelijk [zei] in het vorige interview dat Q.W. de basis van dit probleem is, om deze reden heb ik dit overgenomen”* en hij het na 5 à 6 maanden ook uit vrije wil begon te doen met Q.W. (CGVS-verslag, p. 15). Verzoeker doet homoseksualiteit aldus voor als een geaardheid die doorgegeven wordt en niet als een inherent persoonskenmerk. Vervolgens gevraagd hoe verzoeker ontdekte dat hij aangetrokken werd tot mannen, antwoordde deze ontwijkend en naast de kwestie *“De dochter van mijn oom langs moederskant, woonde bij ons omdat ze haar ouders was verloren, dus een van onze neven, de zoon van onze oom langs vaderskant, misdroegen zich met haar, mijn broers hebben hem vermoord, mijn broers werden naar de gevangenis gestuurd, ik liep weg want mijn naam stond ook op de FIR, ik werd niet gearresteerd in het begin, later arresteerde de politie mij, ik werd ook naar de gevangenis gestuurd, en in de gevangenis kwamen mijn broers te weten dat ik homoseksueel ben.”* (CGVS-verslag, p. 15). Nogmaals gevraagd, stelde verzoeker *“Ik had geld nodig, mijn familie gaf me het geld niet, ik zei u, nadat ik een paar keer seks had gehad met een Qari, begon hij me geld te betalen, dus deze interesse ontwikkelde zich vanwege het geld, ik ging doorgaans naar hem”* (CGVS-verslag, p. 15). Aldus blijven verzoekers verklaringen aangaande zijn beweerde ontdekking en beleving van zijn voorgehouden seksuele geaardheid vaag en weinig doorleefd en bovendien volgt hij de misopvatting dat homoseksualiteit van buitenaf kan worden opgedrongen of doorgegeven.

2.11. Dit blijkt tevens nu verzoeker op de vele open vragen die hem aangaande zijn homoseksuele gevoelens werden gesteld, niet verder kwam dan te stellen dat mannen seks hadden met hem en slechts vage verklaringen kon afleggen als *“Als u over mijn gevoelens wilt weten, de gevoelens zijn zo, ik voel me gelukkig bij mannen, ik ben graag in het gezelschap van de mannen, en ik houd ervan handen te schudden met mannen, mannen vast te pakken”* (CGVS-verslag, p. 16). Gevraagd naar de invloed van verzoekers homoseksualiteit op zijn geloof, stelde verzoeker, *“Het heeft niets te doen met het geloof, omdat ik het nu gewoon ben, ik kan niet blijven zonder seks te hebben.”* (CGVS-verslag, p. 16). Van een gelovige moslim die ontdekt dat hij homoseksueel is, terwijl homoseksualiteit strikt verboden is door de Islam (CGVS-verslag, p. 16) en niet toegelaten is in verzoekers gemeenschap (CGVS-verslag, p. 17), kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij meer doorleefde verklaringen aflegt aangaande zijn individuele homoseksuele bewustwording, alsook zijn ervaringen en relaties binnen de context van een dergelijke omgeving, *quod in casu non*. Verzoekers verklaringen – *“soms voelde ik me slecht omdat dit niet is toegelaten in onze samenleving, maar ik kon het niet weerstaan, zoals wanneer je honger hebt en iets wilt eten, deze gevoelens werden ontwikkeld in me, ik kon niet blijven zonder seks te hebben”* (CGVS-verslag, p. 18) – komen verder stereotiep voor en getuigen bovendien van een gebrek aan inzicht in de complexe realiteit waarmee een homoseksueel, die is opgegroeid in dergelijke moeilijke omgeving, wordt geconfronteerd bij de bewustwording van diens seksuele geaardheid.

2.12. Verzoekers beweerde relatie met Al. van 17 à 18 jaar dient in het licht van voorgaande vaststellingen dan ook te worden gerelativeerd. Bovendien vermeldt verzoeker bij de DVZ niets over een relatie met Al., doch stelt hij louter *“Ik ben homoseksueel en had geslachtsgemeenschap met verschillende personen, waaronder Q.W. en Al.”* (Vragenlijst CGVS, punt 3.1). Ook tijdens het gehoor bij het CGVS gaf verzoeker initieel aan dat Al. één van zijn vrienden was (CGVS-verslag, p. 14). Pas later tijdens het gehoor bij het CGVS stelt verzoeker opeens dat hij reeds 17 à 18 jaar een liefdesrelatie met Al. had (CGVS-verslag, p. 21).

Dergelijke fundamentele wijzigingen ondergraven de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen verder nu niet kan aangenomen worden dat verzoeker zijn jarenlange relatie met Al. kon vergeten te vermelden bij het CGVS, temeer nu zijn homoseksuele geaardheid en relaties de kern van zijn problemen uitmaken. Bovendien slaagt verzoeker er niet in op diepgaande wijze te vertellen wanneer en op welke manier zijn relatie met Al. zou begonnen zijn. Op de vraag wanneer verzoeker verliefd geworden was op Al. antwoordde hij slechts oppervlakkig, *“Toen was ik een schoolstudent, dus ik had ook seks met Q.W. dus de ene dag had ik hem graag, ik werd aangetrokken tot hem, en dan had ik seks met hem.”* (CGVS-verslag, p. 21). Hieruit blijkt niet meer dan een puber die op zoek is naar seks te meer

verzoeker zeer vaag blijft over zijn gevoelens voor Al., *“Ik was gelukkig, ik had hem graag, en zo waren mijn gevoelens, om altijd met hem te blijven”* (CGVS-verslag, p. 21).

Voorts is het niet aannemelijk dat verzoeker, hoewel hij nog een relatie met Al. had toen hij Pakistan verliet, nu geen contact meer heeft met Al., nu het redelijk is te veronderstellen dat verzoeker contact zou onderhouden met de man van wie hij zou houden en al zeker indien hij met hem gedurende 17 à 18 jaar een relatie heeft, ook als deze naar Saudi-Arabië verhuisd is (CGVS-verslag, p. 22). Gevraagd of verzoeker eraan had gedacht om samen met Al. het land te verlaten, antwoordde verzoeker *“Ja, we wilden samen leven in S-A, maar ik was vrij ongelukkig, hij ging naar S-A, maar ik werd gegrepen in mijn land.”* (CGVS-verslag, p. 22). Dat verzoeker in een homofob land als Saudi-Arabië zou gaan wonen met zijn vriend, getuigt van weinig doordachtheid omtrent de omstandigheden en het gevaar waarin verzoeker en Al. als homoseksuelen zouden leven, wat dan ook de waarachtigheid van zijn beweerde liefdesrelatie met Al. aantast. Dit klemmt te meer nu verzoeker zelf stelde dat ze in Saudi-Arabië *“heel strikt over homoseksualiteit [zijn], ze onthoofden je”* (CGVS-verslag, p. 22). Verzoekers wens op naar Saudi-Arabië te gaan lijkt dan ook op persoonlijk, economische redenen gesteund.

2.13. Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat deze weinig weet over en weinig betrokken is bij de leefwereld van homoseksuelen zowel in Pakistan als in België. Gevraagd hoe mensen in Pakistan homoseksualiteit beschouwen, antwoordde verzoeker, *“In onze gemeenschap, het gedrag van onze gemeenschap is vrij beledigend, ze slaan hen, ze vermoorden hen zelfs, zelfs de familie wil zo'n persoon niet in huis houden.”* (CGVS-verslag, p. 17). Het is aldus duidelijk dat verzoeker steeds over *“hen”* en *“ze”* spreekt en zichzelf klaarblijkelijk niet als deel van de homogemeenschap ziet. Gevraagd naar verhalen over homoseksuelen in de Pakistaanse media, gaf verzoeker eerst het voorbeeld van een mishandelde transseksueel en gaf hij vervolgens in vage termen aan dat homoseksuelen slecht behandeld werden in Gujranwala en in andere steden (CGVS-verslag, p. 17). Verzoeker bleek echter wel ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Karachi en Lahore te kennen (CGVS-verslag, p. 20), wat gemakkelijk op te zoeken is. Echter uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat deze *“male-to-male sex”* in Pakistan een algemeen verspreide en aanvaarde praktijk is, die los staat van een homoseksuele geaardheid. Het is dan ook best mogelijk dat verzoeker in Pakistan meermaals seks heeft gehad met mannen en dat hij dit soms tegen betaling zou hebben gedaan, zoals hij ook meermaals verklaarde (CGVS-verslag, p. 15, 16, 20). Er kan echter geen geloof gehecht worden aan zijn beweerde homoseksuele identiteit.

2.14. Voorts is redelijk te verwachten dat indien verzoeker naar het Westen komt omwille van zijn vrees vervolgd te worden om zijn homoseksuele geaardheid in Pakistan, dat hij geïnteresseerd is in de homoseksuele leefwereld in België. Verzoeker kent echter de rechten van homoseksuelen in België niet en heeft zich hier evenmin over geïnformeerd (CGVS-verslag, p. 24). Hoewel verzoeker verklaarde dat hij in België homoseksuele vrienden had, kon hij geen enkele ontmoetingsplaats voor homoseksuelen noemen (gehoorverslag CGVS, p. 24). Gevraagd of er festivals of evenementen voor homoseksuelen hebben plaatsgevonden het afgelopen jaar, antwoordde verzoeker slechts vaag, *“Ja, ik heb dat geobserveerd, omdat het hier dichtbij was, het Centraal-Station, het was een speciale dag voor gays”*, waarna hij beweerde ook te hebben deelgenomen aan dit evenement (CGVS-verslag, p. 24). Verzoekers beperkte kennis over de situatie van homoseksuelen in België, terwijl hij hier al een jaar verblijft, bevestigt slechts de ongeloofwaardigheid van zijn homoseksuele geaardheid.

2.15. Waar het verzoekschrift met verwijzing naar de conclusies van 17 juli 201 van advocaat generaal, Mevrouw E. SHARPSTON in de zaken C 148/13, C 149/13 en C 150/1, waarbij ze (onder meer) opmerkte *“dat nationale overheden, die de geloofwaardigheid dienen te evalueren, geen stereotypen mogen toepassen op de aanvragen van asielzoekers”* kan de Raad slechts beamen dat de stereotype zienswijze die uit het administratief dossier blijkt, afkomstig is van verzoeker en niet van de verwerende partij. De Raad hecht aldus geen geloof aan verzoekers beweerde homoseksualiteit, zijn verzoekers problemen die het gevolg hiervan zijn – de brutale behandeling, poging tot moord en valse beschuldigingen door zijn familie (CGVS-verslag, p. 25) – evenmin aannemelijk. Verzoeker toont immers niet aan dat zijn familie hem vervolgden om zijn beweerdelijke homoseksualiteit.

Echter, zoals hoger gesteld, neemt de Raad deze feiten ernstig nu verzoeker geen processtukken neerlegt waaruit zijn beweerdelijke onschuld kan blijken. Verzoeker bezorgde immers geen enkel document ter staving van de beweerde aanhoudingen en rechtszaken, hoewel redelijkerwijs kan verwacht worden van verzoeker, indien deze werkelijk meerdere malen veroordeeld en gevangengehouden werd, hij over een uitgebreid juridisch dossier beschikt. Dit klemmt te meer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij door andere personen dan zijn familie en omwille van specifieke redenen (betrokkenheid bij een moord, verkrachting en drugshandel) zou zijn gearresteerd en veroordeeld (CGVS-verslag, p. 25-27).

2.16. Wat betreft het bij het verzoekschrift neergelegde document dat de situatie met betrekking tot de vervolging van homoseksuelen in Pakistan bespreekt, ziet de Raad niet in hoe dit document van toepassing is op de situatie van verzoeker, nu aan zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid geen geloof kan worden gehecht. Dit document wordt aldus niet dienstig neergelegd.

2.17. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift verder tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van *post-factum* verklaringen, bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.18. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.19. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.20. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.21. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.22. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Punjab, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan - EASO Country of Origin Information Report "*Pakistan. Security Situation*" van juli 2016, aanwezig in het administratief dossier - blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkhwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Pakistan, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

2.23. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkhwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-

politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal 'targeted killings', als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald.

Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

2.24. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.25. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.26. Hoger werd op afdoende wijze gemotiveerd waarom er in verzoekers hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, een onderzoek naar een eventueel vestigingsalternatief in verzoekers land van herkomst is dan ook niet aan de orde.

2.27. Er wordt geen gegronde middel aangevoerd.

2.28. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.29. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK